

[Dahlgaard.]

af Stoffet, og af denne Prøve skal Halvdelen af Toldvæsenet sendes til Statsprøveanstalten til Undersøgelse, for at de paagældende Varer kan komme ind i Landet. Jeg vil bede det høje Ting tænke over, hvad det vil sige, at fremtidig skal uldne Herreklædninger overhovedet ikke kunne blive indført her til Landet uden en kemisk Undersøgelse paa Prøveanstalten, foruden Bestemmelsen om, at ved Indførselen her til Landet skal ethvert Beklædningsstykke være mærket med Importørens Navn. Jeg maa tillade mig at sige, at jeg kan ikke tro, at den danske Rigsdag vil vedtage noget saadant. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har tænkt sig, at han kan afvise det konservative Partis Toldkrav og derved opnaa Navn af Frihandelsmand og derefter fastslaa saadant Kineseri, som her er Tale om, og som meget vel kan tænkes at ville virke som et direkte Importforbud. Hvis det har været den højtærede Ministers Formaal, synes det at skulle lykkes efter den Omfavnelse, som Ministeren har været Genstand for af de ærede Medlemmer Hr. Drachmann og Hr. Hans Nielsen, Tingets to største Toldere.

Jeg maa da sige, at som Forslaget foreligger, kan vi fra vor Side ikke give det Tilslutning; dets Konsekvenser vil være saa vidtgaende, som jeg har vist, saa jeg kan ikke tænke mig det muligt, at det kan gennemføres her i Tinget. Men vi vil fra vor Side gerne i det kommende Udvalg bidrage til Undersøgelse af Spørgsmaalet, om der kan findes en Udvej, baade i Henseende til at hindre Indførsel og Produktion af rent bedrageriske Varer paa dette Omraade. Men det maa ske, uden at der lægges Hindringer i Vejen for den legitime Handel og Produktion.

Vedrørende det andet Forslag angaaende Fremstillingen og Indførselen af Læder og Skotøj vil jeg ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger. Det lykkedes jo for en 6—7 Aar siden her i Rigsdagen at opstille Regler, der hindrede Indførsel af omtrent ubrugelige Kvaliteter af Fodtøj, gennem Lov om Indskrænkning i Adgangen til at anvende Pap og Kunstlæder i Skotøj. Den højtærede Minister har gennem det her foreliggende Forslag ment at ville gaa et meget stort Skridt videre ved at udstede Forbud, baade mod Indførsel og Fremstilling af Saalelæder, der har været Genstand for den saakaldte Betyngning, Vægtforøgelse, eller hvad man skal kalde det, og endvidere Forbud mod Indførsel og Fremstilling af Skotøj, hvortil der er anvendt betyngnet Læder. Det

er jo et helt nyt Omraade, man her har tænkt sig at lovgive om; de fleste ved maaske ikke en Gang, hvad betyngnet Læder vil sige. Det er Læder, hvis Vægt er forøget ved Hjælp af Stoffer, der ikke er nødvendige for Garvningen. Jeg vil herom straks slaa fast, at ved denne Betyngning er der ikke paa nogen Maade Tale om at anvende Fremgangsmaader, der kan anses for at foregaa i bedragerisk Hensigt. Og den højtærede Minister har saa godt som ingen Begrundelse givet for Lovforslagets Fremsettelse, hverken i sin Fremsettelsestale eller i Bemærkningerne. Den højtærede Minister siger her kun, at det skal være til Supplering af de Bestemmelser, der allerede findes i dansk Lovgivning til Beskyttelse for Forbrugerne mod Køb af Fodtøj, der er daarligt egnet til Brug i vort Klima. Der er da først Grund til at spørge, om Læderbetyngningen gør Fodtøjet daarligt egnet til Brug i vort Klima. Hertil er at sige, som Regeringspartiets Ordfører (Himmelstrup) sagde: Snarere tværtimod; en vis Grad af Læderbetyngning gør for saa vidt Fodtøjet bedre egnet til Brug i vort Klima, som det gør Fodtøjet mindre vandsugende. I det hele taget er denne Læderbetyngning ikke noget nyt, man har fundet paa, og som man nu straks maa møde med en Lovgivning; men det er noget, man har anvendt gennem mange Aar med Hensyn til Underlæder, uden at der har været ført Klage derover. Det er sagt mig — jeg kan jo ikke være teknisk kyndig paa dette Omraade —, at overhovedet kun Læder, der er behandlet ved den gamle Egebarkgarvning, er helt uden Betyngning, og at dette paa den gammeldags Maade garvede Læder overhovedet ikke mere anvendes til Saalelæder, fordi det er saa stærkt vandsugende. Der er ogsaa sagt mig — og jeg har Grund til at tro, at det er rigtigt —, at selv dygtige Fagmænd overhovedet ikke vil være i Stand til at afgøre, om en Sko indeholder betyngnet Læder eller ikke, kun en kemisk Undersøgelse af Støvlen eller Skoen vil kunne afgøre det. Det vil altsaa sige, at Kontrollen vedrørende den Bestemmelse, her er foreslaet, kun kan gennemføres ved, at Prøver af ethvert Parti Skotøj, der indføres, fremtidig undersøges paa Statsprøveanstalten, en Undersøgelse, der, da der er Tale om kemisk Undersøgelse, i øvrigt vil ødelægge de paagældende Prøver. Der er altsaa her Tale om et saadant Indgreb i Erhvervslivets Frihed, at man forstaar, at det i Forbindelse med dette Lovforslags Fremsettelse har kunnet nævnes offentligt, at Gennemførelsen deraf endogsaa skulde kunne